

HET ZACHTE AKOESTISCHE GITAARGELUID VAN EARL KLUGH

Heel wat mensen in jazz vinden dat smooth jazz het label jazz niet waardig is. Het zou volgens hen meer een vorm van (meestal) instrumentale jazzmuziek zijn, waarbij een leuke melodie de hoofdbrok vormt en er geen ruimte over is voor improvisatie. Artiesten in dit segment hebben daar uiteraard onder te lijden, en dat is ook het geval voor de Amerikaanse gitarist Earl Klugh.

Tussen 1972 en 1979 kwam er uit jazzfusion en meer pop- en urban gerichte stijl voort. Dat was voor een groot deel te danken aan Creed Taylor's CTI label. Grover Washington's 'Mr. Magic' en Bob James' cover van 'Feel Like Making Love' uit 1974 zijn twee voorbeelden van wat toen eigentijdse jazz genoemd werd. Verschillende radiostations begonnen een show met die muziek te voorzien, zoals 'Jazz Flavors' van Russ Davis uit Atlanta. Uiteindelijk werd op Valentijnsdag in 1987 in L.A. KTWV 'The Wave' gelanceerd als smooth jazz radiostation.

Earl Klugh had echter in 1976 zijn debuut voor Blue Note Records uitgebracht, met zijn eigen instrumentale sound. Hij gebruikte elementen uit pop, country, soul en Latin en jazz en speelde die op akoestische gitaar. Niemand die toen dacht dat Earl's muziek later als smooth jazz, instrumentale pop, eigentijdse jazz of fusion zou omschreven worden.

Earl werd geboren in Detroit op 16/9/1954. Hij studeerde piano op driejarige leeftijd en pakte al op zijn tiende de elektrische gitaar beet. Later ging hij werken in een lokale muziekwinkel en bezocht samen met zijn moeder de Baker's Keyboard Lounge. Daar kreeg hij aanmoediging van de jazzgroten zoals pianist Bill Evans, saxofonist en fluitist Yusef Lateef en Chick Corea. Op zijn vijftiende maakte hij zijn opnamedebuut op Yusef Lateef's Suite 16. Op zijn achttiende vervoegde hij in 1973 de band van George Benson en kort daarna tekende hij in 1974 bij Chick Corea's Return to Forever. "George Benson was my first and foremost mentor; I worked in his band for a year, at 17. He spent a lot of time with me, and was key in helping me sign my first record deal." Toen hij later besliste om solo te gaan wijdde hij zichzelf integraal aan de akoestische gitaar. Dat was vooral te wijten aan de sterke invloed van gitaristen Chet Atkins uit Nashville (die hij bezig zag tijdens een tv-show) en Lenny Breau. "Chet's playing cast a long shadow on my whole life," zei hij. "He was the first person I saw playing the melody on guitar, without singing. I had never heard the guitar being played like that." Ook absorbeerde hij verschillende invloeden tijdens zijn jeugd gaande van Wes Montgomery tot Sergio Mendes, van jazz tot klassieke Braziliaanse, Argentijnse en Spaanse gitaarmuziek, van de popsongs van Burt Bacharach tot The Beatles, van de pop en folk uit de jaren zestig tot Motown's legendarische studioband The Funk Brothers.

"Music for me has always been a driving force in my life," zei hij. "I love the emotion music evokes, and the stories it tells. No matter the genre, or style, I can always find something to enjoy. Music has no boundaries."

Blue Note Records had vroeger steeds een reputatie opgebouwd met hard bop en meer traditionele jazzvormen. Ergens in het midden van de jaren zeventig begon het label echter een meer eigentijdse koers te varen. Na het succes van Donald Byrd's 'Black Byrd' tekenden Ronnie Laws, Noel Pointer en anderen bij het label en Earl vervoegde hen. Uit zijn eerder genoemde debuutelpée uit 1976 kwam vooral de song 'Angelina' naar voren. Die relaxte, maar goed in het gehoor liggende toon zou zijn handelsmerk worden. De producers Dave Grusin en Larry Rosen waren medeverantwoordelijk, en zouden kort daarna hun eigen label GRP opstarten. Nog datzelfde jaar kwam het drietal terug samen voor de opvolger 'Living Inside Your Love', waarvan de titeltrack eruit sprong. In 1979 zou gitarist George Benson zijn eigen versie van deze song uitbrengen.

Uit 1977 stamt zijn elpee 'Finger Painting'. Op de hieropstaande track 'Dr. Macumba' kan je duidelijk de invloed van Latin en Braziliaanse muziek horen. Deze track wordt gezien als een muzikale brug tussen de jazz samba van Charlie Byrd en Laurindo Almedia.

Het jaar daarop verscheen dan 'Magic in Your Eyes' dat Booker T. Jones produceerde en in 1979 kwam 'Heart String' eraan. Dit werd de eerste die Earl zelf produceerde. Hij had nu immers een visie hoe zijn muziek moest klinken, en wilde de luisteraar raken op een emotioneel niveau. Het gebruik van nylon gitaarsnaren, ontspannen melodielijnen, relatief eenvoudige arrangementen en bijkomende gitaren waren typisch voor zijn sound. Datzelfde jaar betekende tevens een doorbraak omwille van zijn samenwerking met keyboardspeler Bob James op de elpee 'One On One'. Daarvoor mochten ze in 1981 een Grammy Award ontvangen voor "Best Pop Instrumental Performance". Beiden zouden hun samenwerking later herhalen op 'Two Of A Kind' in 1982 en op 'Cool' tien jaar daarna. Bob's aanpak op het toetsenbord en Earl's lyrische melodieën stonde garant voor succes.

Tussendoor verscheen 'Dream Come True' (1980).

Met de komst van 'Late Night Guitar' uit 1980 koos Earl ervoor om samen te werken met arrangeur Dave Matthews. Zij brachten een reeks popklassiekers, geruggensteund door een orkest. Dat werd een schot in de roos.

Na nog enkele succesvolle cd's verhuisde Earl in 1984 van Capitol naar Warner Bros. Records. In 1985 bracht hij één van zijn meest populaire albums uit, nl. 'Soda Fountain Shuffle'.

In 1987 pakte hij samen met zijn ex-baas George Benson het project 'Collaboration' aan. Die elpee behaalde goud, en het was hiermee dat ik hem ontdekte. Ik was toen immers al jaren fan van George Benson en kocht alles wat hij uitbracht. Twee jaar later koos Earl voor een serieuzere jazz aanpak met 'Solo Guitar'. U kunt hierop zijn gevoelige en romantische versies van de klassiekers 'It's Only a Paper Moon', 'Someday My Prince Will Come' en 'Embraceable You' horen. In 1991 opteerde hij voor 'The Earl Klugh Trio, Vol. 1: Cool' samen met bassist Ralphie Armstrong en drummer Gene Dunlap, en speelde vooral jazzklassiekers. Voor de opvolger daarvan koos hij in 1993 op 'The Earl Klugh Trio Vol. 2: Sounds and Visions' voor een backing met orkest. Hier lag de nadruk op filmmuziek.

Na nog enkele cd's verhuisde hij weer naar een ander label, nl. Windham Hill, en bracht in 1999 'Peculiar Situation' uit.

Daarnaast verschenen nog enkel compilaties en live opnames, tot hij in 2005 voor het Koch label de cd 'Naked Guitar' opnam. Hierop staan heel wat klassiekers. En vorig jaar verscheen zijn nieuwste cd, 'The Spice Of Life' voor datzelfde label. Hiervoor mocht hij zijn twaalfde Grammy nominatie ontvangen in de categorie "Best Pop Instrumental Album". In diezelfde geest brengt hij op deze nieuwe cd een waaier aan stijlen: jazz, funk, pop, soul enz. "I wanted to create something that would encompass a wide spectrum of directions: solo, standards, originals, electronic, acoustic and orchestral," zei hij. "I wanted to make a recording that would reflect where I am at this moment in my life, and something I am proud to present to my fans."

Sommige tracks zijn voorzien van een complete orkestratie, terwijl op andere je enkel zijn akoestische gitaar hoort. Hij covert vier van zijn favoriete klassiekers: 'Canadian Sunset', 'Bye Ya' (Thelonious Monk), 'C'est Si Bon' en 'My Foolish Heart'. Daarnaast staan originele nummers, zoals de single en opener 'Ocean Blue', 'Sleepyhead', 'Venezuelan Nights', de andere single 'Driftin', 'Snap!', 'Heart of my Life', 'Morning in Rio', 'Lucy's World', en 'The Toy Guitar'. "The orchestrated trio pieces with Don Sebesky were the ones that got me started in the studio," zei hij. "We took the Thelonious Monk song 'Bye Ya', and changed it to a sort of mutated bossa nova. 'Ocean Blue' is a tribute to Wes Montgomery, and the albums Don Sebesky recorded with him. I love the way Wes wrote original tunes, because they had such immediate melodies, with unexpected chord changes."

'Venezuelan Nights' schreef hij ter ere van Antonio Lauro, een klassieke gitarist en componist uit Venezuela. "One of the solo pieces I wrote is directly in the style of Antonio Lauro, a classical guitarist and composer from Venezuela" zei hij. "When I was young, there wasn't a lot of sheet music for classical guitar. Antonio's waltzes were some of the first transcriptions I ever had, and they are beautiful. I wrote and named the piece 'Venezuelan Nights' in honor of Antonio".

"This was one of the few times I didn't pre-plan the sound or direction of the record," zei hij "I decided to pick songs, instead of picking the style. I called the album 'The Spice of Life' because the record went in a number of directions, but the elements came together so well once we put all the music together. I feel it is important to not only do what you do best, but also try to stretch that range and examine where you can take it."

Earl blijft een veelgevraagd live artiest. In 2007 startte hij met zijn concertreeks 'Night of Guitars', met gastgitaristen Bill Frisell, Russell Malone, Ray Parker Jr. en Peter White. Bovendien toerde hij al tweemaal doorheen India. Dit jaar presenteerde hij voor de zesde maal zijn 'Annual Weekend of Jazz' in het Broadmoor Resort in Colorado Springs. Bovendien leverde drieëndertig albums af in nog geen vijftientig jaar. In 1987 won hij de Edison Award (het Europese equivalent voor de Grammy). Je kan hem ook horen spelen op opnames van Aretha Franklin, Jamie Foxx, Roberta Flack, Mary J. Blige, Kenny Loggins, Al Jarreau enz. Op filmsoundtracks kan je hem

ook horen, zoals op: 'How to Beat the High Cost of Living', 'Marvin and Tige', en 'Just Between Friends'.

"The essential excitement of music-making is renewed in every studio and stage performance," zei hij. "Once I get into the actual song, I try to go back to what made me write the song or decide to perform it. I try to keep myself in an open mind, so I don't reproduce the record (but instead) create a live performance at that moment. I play it for myself as if it's the first time I'm doing it. Most of my band members have been with me ten-plus years, like Al Duncan (keyboards, horns). We're very comfortable with each other. If one of us plays differently than the night before, it sparks a different reaction. Going into something unexpected is great, because the music takes on a life of its own. After all these years, that's what we try to do."

Meer info:

www.EarlKlugh.com

www.WeekendofJazz.com

www.myspace.com/earlklughofficial

Patrick Van de Wiele